

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Sărbătorirea Părintelui profesor I. Mihălcescu, decanul Facultății de Teologie din București.

În ziua de 17 Iunie a. c. s'a sărbătorit la București printr'o manifestațiune călduroasă p. I. Mihălcescu, decanul Facultății de Teologie, din prilejul împlinirii a 60 ani din viață și 30 ani de profesorat.

La orele 9 dimineața Prea Sf. Sa Păr. Episcop al nostru, GRIGORIE, împreună cu un sobor de preoți a săvârșit un serviciu divin la biserica „Amza”, unde sărbătoritul funcționează în calitate de paroh. În cadrele acestui serviciu divin Prea Sf. Sa a rostit o simțită cuvântare, în care a apreciat personalitatea creștinească a sărbătoritului, relevând calitățile lui de profesor, teolog erudit, autor de cărți teologice, și inimă de preot adevărat.

La orele 11 a. m. s'a adunat la „Fundația Carol I” un public distins compus din arhieriei, preoți, profesori, studenți și mulți intelectuali, admiratori ai sărbătoritului. Șirul cuvântărilor îl deschide seniorul Facultății de Teologie, dl profesor D. Borolanu, în numele organizatorilor solemnității, îi urmează apoi Pr. Grigorie Cristescu în numele profesorilor dela Facultatea de Teologie din București, P. Sf. Sa Tit Simezea în numele I. P. Sf. Patriarh și al Sfântului Sinod, Pr. Prof. Dr. V. Gheorghiu în numele Facultății de Teologie din Cernăuți, Prof. Dr. N. Popescu-Prahova în numele Facultății din Chișinău, dl rector N. Colan în numele Academiei Teologice din Sibiu, Pr. P. Vințilescu citește o scrisoare dela dl. Raul Allié, decanul Facultății de Teologie protestantă din Paris, Pr. Partente și Pr. Comana vorbesc în numele preoției, precum și alții. Toți oratorii au scos la iveală rolul covârșitor, ce-l are sărbătoritul în viața noastră bisericășcă și mai ales în dezvoltarea științei teologice românești ortodoxe ca deschizător de drum în dogmatică și ca cel mai de seamă gânditor și cercetător al doctrinei creștine ortodoxe.

În aceeaș zi seara la orele 9 s'a dat o agapă fră-

țească în onoarea sărbătoritului părinte și profesor I. Mihălcescu, la care agapă au participat peste 300 de persoane. S'au ținut mai multe toasturi de către dl prof. D. Borolanu, I. P. Sf. Mitropolit Gurie, P. Sf. Sa Păr. Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa, P. Sf. Sa Păr. Episcop Vartolomeu, Arh'm. I. Scriban, dl Octavian Goga, dl prof. I. Petrovici și alții, cari toți și-au manifestat simpatia, dragostea și admirația față de p. I. Mihălcescu.

Păr. Rector Dr. T. Botș a trimis sărbătoritului o telegramă de omagiu în numele profesorilor și studenților dela Academia Teologică din Arad.

Participăm și noi cu toată inima la bucuria Bisericii noastre și îi urăm Păr-lui I. Mihălcescu sănătate deplină întru mulți ani spre mândria și progresul Sfintei noastre Biserici ortodoxe române. N. P.

Mulțumiri Regești.

P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, a oferit M. Sale Regelui Carol al II-lea, un exemplar din lucrarea Sa „Flori din grădina sufletelor”, confecționat pe hârtie și legătură de lux.

Pentru aceasta delicată atenție P. S. Sa a primit dela Casa M. Sale Regelui următoarea telegramă:

PREA SFINȚITE PARINTE,
MAIESTATEA SA REGELE mă în-sărcinează să vă transmit înalte mulțumiri pentru volumul: „Flori din grădina sufletelor” întocmit și oferit de Prea Sfinția Voastră.

L. S. MAREȘALUL CURȚII REGALE
General ss. ILASIEVICI

Prea Sfinția Sa Episcopul Dr. Grigorie Gh. Comșa

vizitează parohia din Săvârșin și sfințește
biserica din Temeșești.

Duminea din 17 Iunie a. c. a fost o zi de mare bucurie și de înălțare sufletească pentru poporul drept-credincios din comuna Temeșești, protopoplatul Radnei. Comuna întregă a îmbrăcat haină de sărbătoare, căci Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa a venit să sfințească biserica nou edificată.

Biserica veche, în noaptea de 15 August 1931 a fost distrusă de un incendiu groaznic. Din aceea noapte, credincioșii acestei comune au îmbrăcat haina cernită de doliu. Inșă nu și-au pierdut credința. Pe lângă toată vitregia timpurilor, au biruit valurile greutăților și astăzi au putut, cu ajutorul lui Dumnezeu, să între într'un nou locaș de închinare.

O parohie mică și săracă, numărând abia 340 suflete, în curs de 3 ani prin jertfa credinței și dragostei creștinești și prin puterea nădejdi, au putut ridica o nouă biserică, care vestește vrednicia acestor credincioși.

Cu acest prilej P. S. Sa a vizitat și parohia Săvârșin.

Dela reședință a plecat Sâmbătă în 16 Iunie a. c. la ora 16 și 41 minute cu trenul accelerat însoțit de consilierul referent Mihai Păcățian, protopopul Procopiu Givulescu deputat sinodal, juriconsultul Dr. Cornel Iancu și diaconul Catedralei Mihai Măcinic. Mai târziu s'a atașat și dl Director Inginer Ioan Piso, deputat sinodal, care a venit cu mașina.

După ora 18 am sosit la Săvârșin.

Aici la gară a așteptat un mare număr de credincioși în frunte cu preoții din Săvârșin, medicul Dr. R. Coțliolu, primpretorele Dr. Ioan Cornea, notarul comunal Popa Gheorghe Ioan și alți intelectuali, apoi corul bisericesc.

Preotul Iosif Ognean adresează P. Sf. Sale câteva cuvinte de bun venit, iar P. Sf. Sa mulțumește pentru frumoasa primire ce i-s'a făcut, binecuvântând asistența. Corul a întonat „Întru mulți ani Stăpâne!”. A făcut bună impresiune, că la întimplare au fost aduși și școlarii și școlărițele școalelor primare.

De aici am plecat în trăsuri deadreptul la sf. biserică, unde P. Sf. Sa în ușa bisericii a fost întâmpinat de soborul preoților îmbrăcați în ornate. S'a ținut puțină pauză până a sosit poporul dela gară și școlarii. Se face un scurt serviciu religios. Răspunsurile au fost date de corul bisericesc, care s'a afirmat foarte bine. Voci bune și armonioase. Conducător al corului, — preotul Iosif Păcurariu.

P. Sf. Sa a ținut o entuziastă cuvântare poporului, arătând puterea credinței manifestată prin fapte.

Serviciul religios s'a încheiat cu cântarea școlarilor și școlărițelor sub conducerea părintelui Petru Elenesiu.

Seara, simpaticul și distinsul nostru medic și fost deputat sinodal Dr. R. Coțlioiu a dat o masă în onoarea P. Sf. Sale. Peste noapte P. Sf. Sa a fost găzduit la dl Dr. R. Coțliolu.

Duminecă dimineața în 17 Iunie a. c. la ora 8 și jum. am trecut la Temeșești. Poporul ne-a așteptat înaintea sf. biserici în frunte cu primarul comunei care a urat P. Sf. Sale bun venit. P. Sf. Sa mulțumind pentru bunele urări de bine, — binecuvintează asistența. Nefiind preot în loc, descinde la școală, care este în apropierea bisericii, de unde este condus la sf. biserică cu procesiune.

După ce sfințirea apei se făcuse de soborul preoților înainte de sosirea P. Sf. Sale, — imediat se începe actul sfințirii bisericii, hirotosește întru ceteț și ipo-diacon pe candidatul de preoție Pavel Usca.

Se începe serviciul sf. Liturghii oficiat de P. Sf. Sa și asistat de: cons. ref. M. Păcățian, protopopul. Procopiu Givulescu, preoții: Iosif Ognean, Solomon Glurcoane, Iosif Turcu, Ioan Tomuța și diaconul M. Măcinic.

Biserica era arhiplină. Mulți dintre credincioși stăteau și în curtea bisericii, neputând să pătrundă înăuntru.

Răspunsurile au fost date de corul bisericesc din comuna Săvârșin instruat și condus foarte bine de preotul Iosif Păcurariu adm. parohial în Temeșești

Serviciul religios a decurs maiestros și impresionant.

Cu acest prilej, P. Sf. Sa a hirotonit diacon pe ipo-diaconul Pavel Usca pentru parohia Țipar, protopoplatul Chișineu-Criș.

La sfârșitul sf. Liturghii, preotul Iosif Păcurariu prezintă raportul despre edificarea bisericii, din care reținem următoarele părți mai însemnate:

Credința și sărăcia specifică a locuitorilor de pe această vale, a găsit ecou, milă și îndurare în inimile și sufletele largi și mult binevoitoare a credincioșilor din comuna Săvârșin, începând dela copiii de școală și până la cei mai bine înstăriți. Vrednică de amintit aci este fapta fetiței Eugenia Coțliolu și a elevei Aurelia Cosma, cari s'au pus la întrecere cu colectele lor. Parohia Temeșești a primit ajutoare dela județul Arad, dela biserica din Săvârșin și din colectele purtate de intelectuali. Credincioșii din Temeșești de bună voie au cedat pe seama bisericii partea lor bănească, din moștenirea dela contele Huniade. Dl Dr. Cornel Iancu adv. în Arad a contribuit cu suma de 2000 Lei. Intreg materialul lemnos l-au primit gratuit dela contele Carol Huniade pe când era încă în viață, iar cărămida au primit-o tot dela decedatul conte; aceasta deși nu gratuit, totuși printr'o convenție foarte avantajoasă pentru parohie.

Invățătorul pensionat Protasie Givulescu a oferit două icoane pentru iconostas. Gestul D-sale a fost imitat de către toți intelectuali din Săvârșin în frunte cu preoții Iosif Ognean și Petru Elenescu. Șirul sfinților apostoli a fost plătit de credincioșii din Temeșești. Pictura în sf. Altar s'a făcut în mod absolut gratuit de către pictorul Ștefan Vlădescu. Au contribuit cu obolul la pictarea sf. biserici femele: soția lui Vasile Lupuț din Săvârșin, Catița Blaj, Sofia Popa, Magdalena Cosma, Saveta Popa. Chivotul l-au plătit dl Roman Cosma și soția sa Aurelia din Săvârșin. Pentru procurarea ornatelor bisericesti au contribuit Popa Vespasian din Săvârșin, Ioan Ciordari; iar pentru prapori d-na Bărbuți și soția lui Gavrilă Blejenari. Toată munca de brațe au prestat-o fără trăgănare credincioșii din Temeșești, în mod absolut fără plată. Au dat tot sprijinul învățătorul I. Stolian, fostul primar Sas Maxim, actualul președinte al comisiei interimare și bătrânul episcop.

Terminând preotul cu acest raport, — P. Sf. Sa. înconjurat de soborul preoților, a ținut o foarte frumoasă și inimoasă predică cu subiectul: bucuriile sufletești și virtuțile creștinești: credința, nădejdea și dragostea creștinească, care a fost ascultată cu multă atențiune.

Serviciul religios s'a încheiat cu stropirea credincioșilor cu apă sfințită, sărutarea sf. cruci și împărțirea anaferei după care s'au distribuit broșuri din biblioteca Creștinului Ortodox.

Masa ni-s'a oferit în castelul decedatului conte Huniade prin dl Dr. Cornel Iancu din încredințarea familiei contelui Mulțumim dlui Dr. C. Iancu pentru aceasta deosebită atențiune.

Deoarece la Arad nu puteam pleca pe C. F. R. decât numai seara la ora 10, — dl Dr. R. Coșoiu cu doamna ni-au invitat și la cină. D-na Dr. Coșoiu s'a dovedit a fi o excelentă gospodină.

În casa ospitalieră a familiei Dr. R. Coșoiu, cu o atmosferă inteligentă, curată și plăcută, toți oaspeții se simt foarte bine. Între oaspeții am remarcat și pe dl Ing. Ioan Păcurar și soția sa Mărioara.

Laudă se cuvine părintelui protopop Procopiu Givulescu pentru ostenețele depuse în scopul zidirii bisericii din Temeșești și pentru înțeleptele dispozițiuni ce a luat cu prilejul sfințirii acestei biserici.

Cetiți și răspândiți:

»Biserica și Școala«

Cuvânt

la întâmpinarea P. S. Sale Episcopului Grigorie, rostit în 10 Iunie a. c. în adunarea Asociației învățătorilor din jud. Arad, de președintele Boariu Dumitru.

Prea Sfințite Domnule Episcop!

Invățătorimea noastră română din jud. Arad, întrunită în această adunare generală, simte o deosebită satisfacție, când Vă are azi în mijlocul ei, pentru ce Vă exprimă toată grațitudinea și omagiile de supunere și recunoștință filiască.

Motivul acestei manifestări își are baza în constatarea, că activitatea Prea Sfinției Voastre în timpul sfintei păstoriri, și-a resfrânt roadele binecuvântate dela tineri la bătrâni, dela cei puțini înțelegători — până la cei mai luminați și dela colibă la palat.

Fiu al unui învățător fiind Prea Sfinția Voastră, ați înțeles a stabili principi și norme pentru adevărata pedagogie națională română și creștinească, cuprinse în cele 85 cărți scrise cu rezultate strălucite pentru luminarea enoriașilor. Pentru această muncă laborioasă a Prea Sfinției Voastre, cel mai înalt areopag de cultură, academia română a binevoit a Vă distinge prin alegerea de membru de onoare al ei, ceea ce V'a înfășurat în cea mai luminoasă aureolă, a cărei raze de mândrie ne încununează și pe noi modeștii învățători.

Prea Sfințite Domnule Episcop! Invățătorimea conștie de chemarea ei, Vă mulțumește pentru onoarea ce i-o faceți asistând la lucrările ei profesionale, rugând pe bunul Dumnezeu să Vă dăruiască viață îndelungată, pentru binele și fericirea neamului și a patriei noastre mult iubite.

Intru mulți ani Stăpâne!

ACADEMIA ROMANA

BUCHUREȘTI

15 Iunie 1934,

Mo. 1398

PREA SFINȚITE PARINTE ȘI ONORATE
COLEG,

Academia Română, apreciind activitatea culturală și religioasă a Prea Sfinției Voastre, V'a ales, în ședința dela 28 Mai 1934, MEMBRU ONORAR al ei.

Comunicându-Vă acest vot, Vă rugăm să primiți Prea Sfințite Părinte și Onorate Coleg, expresiunea sentimentelor noastre de deosebită stimă.

Președinte, Secretar General,
ss. L. MRAZEO ss. G. ȚIȚEICA

Prea Sfinției Sale,
Grigorie Comșa Episcopul Aradului
— Membru Onorabil Academiei Române —

Arad.

Euharistia și problemele sociale ale societății moderne.

Crugul vremii moderne e înfierat, în înțelesul cel mai adânc al cuvântului, cu semnul problemei sociale. Conștiința socială strigă ca dreptatea să se înfăptuiască în relațiunile mutuale dintre oameni și preținde, ca rațiune și scop, depășirea constrângerii impuse de realitatea actuală.

În adevăr se poate spune, că deși problema socială a existat în toate vremurile în istorie, totuși pentru propria noastră vreme ea reprezintă un destin anumit; o sarcină istorică covârșitoare. Atitudinea față de această problemă e determinată în practică de criterii deosebite, iar poziția dominantă e ocupată de *natural*, de așa numiții factori biologici, de lupta animală pentru existență în forma războiului de clasă și de concurența economică directă.

Concurența economică directă ne pune la îndemână una din cheile de înțelegere a vieții economice a societății prin economia politică, care, din nenorocire reprezintă nu numai un vis urit, zămislit în creierul unui Riccardo sau Karl Marx, ci însăși realitatea; denunțând în același timp și pseudo creștinismul societății noastre. Iar războiul bestial dintre clase și indivizi, e nu numai un fapt, ci și un îndemn proclamat în presă, în stradă și în adunările publice. Așa că societatea contemporană a ajuns să trăiască pe un vulcan, amenințată într'una de cutremure și catastrofe, identice cu acelea ce s'au petrecut în propria noastră patrie.

Prin urmare, atmosfera întregă e otrăvită de ură socială, de gelozie și de disperare. „Rezolvă-mi problema, sau te mânânc!” — amenință Stînzul social pe Oedipul contemporan. Putea-se-va oare așeza înțelegerea printre loviturile vrăjmășiei mutuale? Sigur, că da. Fiindcă, cu toate acestea, afară de ura de clasă, depozitul spiritual al societății moderne conține încă

și altele de puteri și de concepții. În primul rând menționăm aci acele năzuinți care pot fi numite, în cel mai adânc înțeles, idealul umanitar și moral. Societatea contemporană, în adevăr, posedă un capital acumulat de solidaritate socială, de simpatie, — pe baza căruia se cearcă să se dobândească libertatea, egalitatea și fraternitatea. Cu toată asprimea socială, în lumea europeană există o vastă năzuință pentru respectul persoanei și al libertății ei; și se înfioară involuntar când drepturile ei sunt violate, cum de ex. în Germania de azi

Dragostea de libertate e și mai evident dorită comparând viața națiunilor europene cu a Rusiei Sovietice, unde tronează, sub mască *roșie*, cea mai sălbatecă formă de despotism asiatic, bestial de furios.

Fără îndoială umanitarismul european e de origine creștină. Totuși, de foarte multă vreme el a fost despărțit de solul său creștin și, de fapt, apare întovărașit mai direct cu principiile dela 1789, — *liberté, égalité, fraternité*, — cu Rousseau și Voltaire, decât cu Evanghelia și Noul Testament; de și numai în Evanghelie și Noul Testament își poate găsi o îndreptărire îndestulătoare. Aceste idealuri umanitare reprezintă, pr'n ele înșile, o comună și așa zicând bătătoare la ochi temelie a mișcării sociale contemporane. Și totuși aceasta s'ar putea numi: *sentimentalism social* al vremurilor noastre, fiindcă n'a pătruns adânc în viață și se îndestulează numai cu un optimism umanitar superficial. Aceste concepte, lipsite de sensibilitate în ce privește păcatul original și puterea răului în om, de ar fi să le exprimăm în limbajul dogmei creștine, corespund fără înconjur, *Pelagianismului*. Privit cantitativ, un atare Pelagianism social este în adevăr universal azi. Și ca un rezultat al acestuia, mișcarea socială contemporană, luată în general, tinde a deveni ireligioasă; sau, cel puțin, areligioasă. Una dintre personificările unui atare umanitarism areligios o identificăm în Francmasonerie, — cel puțin în unele dintre formele sale.

Paralel cu mișcarea socială ireligioasă, care este biologică și umanitaristă, ființează totuși și o mișcare religioasă și creștină. De altfel ar fi imposibil de conceput creștinătatea contemporană, reprezentată prin variatele ei confesiuni, ca lipsită complet de conștiința unei datorii și a unei responsabilități sociale. Constant biserica a ținut și ține trează conștiința, atât cea individuală cât și cea socială. Nu găsim însă necesar să ne oprim în chip deosebit la variatele mișcări sociale, — ideologie, muncă, socială, — ai căror reprezentanți își trag inspirația din Credința creștină, silindu-se să introducă în viață principiile Evangheliilor și să urmeze învățătura lui Hristos. În această țară¹⁾ în special, aflăm cele mai vechi și cele mai

¹⁾ Anglia.

cuprinzătoare exemple ale unei atari mișcări, ce continuă și azi. Dar o atitudine creștină comună față de problema socială a aflăm generalizată în, așa numitul, Stockholm Movement. De asemenea putem face amintire aci și de romano-catolicismul social, care se desfășură independent de Stockholm Movement. Stockholm Movement este predominant religios — etic, sau etic-social. În conformitate cu neuitata expresiune, formulată de unul dintre capii acestei mișcări, de Arhiepiscopul Söderblom, Conferința dela Stockholm, din 1925 ar trebui să fie *Niceea eticei sociale*.

În general mișcarea socială în creștinătate își află justificarea suficientă, precum și inspirația, în preceptele Evangheliilor. În legătură, neapărat, cu celelalte precepte ale Evangheliilor și Noul Testament ea năzuește să devină o „Predică de pe munte” socială. Dar, o atare înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu, despre chestiunea de mai sus, află temeiul îndestulător și în sf. Tradițiune. Adică — în scrierile sf. Părinți, cari, precum se știe, conțin un material bogat privitor la mesajul social al Creștinătății (Sf. Vasile cel Mare, Ioan Hrisostomul, Augustin, Lactanțiu, Ambrozie și mulți alții). Ca urmare, din punct de vedere al conținutului pur social, învățătura lor dobândește un caracter modern, dar totdeauna ea stabilește, perfect lămurit, și legătura care există între etica creștină și problema socială, dând *dragostei* creștine și un aspect social. În general se poate spune cu precizie că, Creștinătatea socială apare mai îndreptățită să primească sprijinul sf. Tradițiuni, decât individualismul care îndeamnă la tăgăduirea lumii. Dar o interpretare a problemei sociale numai în cadrele etice sociale, caracteristică în special Protestantismului, este fără îndoială imperfectă. Deci problema trebuie așezată pe o bază metafizică sau ontologică proprie; trebuie deci să i-se dea o temelie *dogmatică*.

Ideea despre împărăția lui Dumnezeu trebuie înfățișată în plenitudinea ei, iar nu ca o parte a cărei existență e numai etică. De asemenea trebuie, prezentată ca o universală proorocie despre un înalt plan al existenței: adecă trebuie înfățișată în aspectele ei eshatologice și ontologice. În acest sens din capul locului putem formula teza noastră, ce pretinde să fie dezvoltată mai departe așa: *Teologia euharistică trebuie să servească drept temelie pentru sociologia creștină*.

Acum, ce înseamnă aceasta? Ce legătură este între sf. Împărățenie și Viața Socială? În așteptarea răspunsului la această întrebare, suntem obligați să ne coborâm încet-încet pe drumul antropologiei creștine.

În concordanță cu adevărata lui creație, omul este nu numai o ființă individuală, ci și un progenitor. În contrast cu îngerii, cari reprezintă între ei o *multitudine* concordantă, un „sobor” (concilia), umanitatea este o *multitudine*, un *genus*. Omenirea este le-

gată prin comună descendență de un strămoș, de Adam cel întâiu zidit și posedă o natură în comun. În acest sens, omenirea este zidită după chipul Sf. Treimi, în care cele trei hipostase posedă o singură natură și se împărtășește (înăuntru ei) de o viață comună. Dogma creștină fundamentală despre Cădere și Răscumpărare e unită cu acest fapt. Potrivit învățăturii bisericii, în persoana lui Adam cel întâiu zidit, toată omenirea e stricată prin păcatul original; pentru că în el „toți au păcătuit” (Rom. V. 12). Dar în persoana noului Adam, Hristos, toată firea omenească este reîntegrată. „Și precum în Adam toți mor, așa și întru Hristos: toți vor învia” (I. Cor. XV, 22) și din acest motiv *ὁ λόγος αὐτὸς ἐρέετο*. Intruparea lui Hristos, faptul că el a devenit om, implică, că el a luat firea omenească în întregime; e întregul și complectul Adam. Prin natura sa omenească Hristos a posedat o individualitate umană concretă; a fost o persoană definită. Acesta a fost Iisus din Nazaret, fiul „după cum se credea” (Lc. III, 23) al lui Iosif și al Mariei. El a avut strămoșenie de finită și rudenie definită; a trăit într'un loc definit și într'un timp definit; a aparținut unei epoci istorice definite și a vorbit o limbă definită, — aramaica. Dacă el n'ar fi posedat o individualitate definită, adevărata lui umanitate n'ar fi putut fi autentică. Dacă el ar fi fost lipsit de individualitate, în acel caz ar fi trebuit să se deosibească de orice alt om în caracterele acestea particulare. Dar simultan cu devenirea ca om definit — Iisus, Fiul lui David — Hristos a fost și un *tot-om*, un *tot-individual*. El a cuprins în fi reia sa omenească întreaga umanitate, — toată plinătatea firii lui Adam; și toate fețele lui hipostatice, asemenea ca primul Adam, cuprindeau în sine, potențial, toată individualitatea omenirii viitoare. Numai făcându-se un tot-om, a putut Hristos să răscumpere întreaga omenire și să devină noul ei progenitor, noul Adam, ridicând, cu sine, o nouă generație de tii ai lui Dumnezeu. În Răscumpărare umanitatea lui Adam devine umanitatea lui Hristos. Ea reprezintă o multiunitate vie, care are o singură viață în Hristos; dar în același timp ea e o multitudine de imagini hipostatice absolut reală, împreunate în această unitate de viață.

Această omenire multiuna, ca un tot, este *Trupul* lui Hristos, ce constă din mai multe mădulare unite, oarecum, prin viața lor în Hristos. Ca o multiplicitate de individualități ea este o „sobornosti” vie; adică, ca o existență armonioasă în care simultan existența separată a fiecăruia, ca și a tuturor laolaltă este o realitate complectă. Asemănând biserica cu un trup, Apostolul Pavel ne arată simultan și viața comună în trup și multiplicitatea membrilor lui, precum și legătura vie care există între aceste mădulare. „Așfel, Dumnezeu a pus în trup aceste mădulare, pe fiecare din ele.... dacă toate ar fi un singur mădular, unde

ar fi trupul? Ci acum sunt multe mădulare, însă un singur trup" (I Cor. XII, 18—20). „Și dacă un mădular sufer, toate mădularele sufer în preună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură înainte. Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte" (Id. 26—27). Dragostea e mortala multiunității. Dragostea face unitatea bisericii. Unitatea bisericească este regula interioară pentru viața omenirii creștine: uniți în Duhul lui Dumnezeu dragostea sporește în unitate. O atare sporire este cea descrisă de Apostol — noi suntem datori ca, prin dragoste adevărată „să sporim întru toate, pentru el, care este Capul — Hristos. Din el, tot trupul bine alcătuit și bine încheiat, *prin toate legăturile cari îi dau tărie, își săvârșește creșterea, potrivit lucrării măsurate fiecăruia din mădulare și se zidește întru dragoste*" (Efes. IV, 15—16).

„Sobornostii" a bisericii, adică — unirea în dragoste, — e Trupul lui Hristos complet, cuprinzând în același timp în sine însuși principiul conducător și ideal pentru frăția omenirii. În simplitatea și copilărescul ei, s'a descoperit modest, lumii întâi în viața primitivă a bisericii, atunci când creștinii, proaspăt convertiți, au trăit în comuniune religioasă și în unitatea dragostei. „Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște. Și și vindeau moștile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare. Și în fiecare zi cu stăruință și într'un cuget, erau în templu și frângeau pâinea prin case și și luau hrana cu bucurie și cu inimă nevinovată. Lăudând pe Dumnezeu și fiind bine văzuți de tot poporul" (Fapte. II, 44-47).

Care este pricina pentru care atențiunea noastră se îndreaptă în chip deosebit asupra înfățișării acestei vieți simple a comuniunii primitive? Pricina e aceea că, dragostea bisericească, „sobornostii" a bisericii, nu e limitată la templu și rugăciune, ci se întinde asupra întregii vieți. Ea nu face deosebire între ceea ce este al bisericii și între ceea ce nu e; fiindcă în plenitudinea unității bisericii se cuprinde întreaga viață. Iată, pe nesimțite și printr'un exemplu de viață actuală, vedem că „sobornostii" a vieții bisericii nu cunoaște limită; și, în principiu nu se lasă pe seama a ceea ce este josnic, pe principii animale, — ci, din contra, năzuește să topească și să reoarne totul în focul dragostei bisericii. Dar în istoria posterioară a bisericii, de fapt mult târziu după aceea, această sobornostii se oprește pe pragul templului și mai departe nu trece. Astfel ea s'a limitat singură, părăsind viața dincolo de pragul templului, lipsindu-o de consacrațiunea bisericii. Totuși niciodată biserica n'a izbutit să uite cu totul visurile scumpe ale copilăriei sale și care ar fi trebuit să devină scopul și străduința omului sporit. Fiindcă lucrarea bisericii, puterea „sobornostii" sale, trebuia să se în-

tină asupra întregii vieți a mădularilor sale și, prin consecință, asupra întregii vieți a societății creștine. Hristos prin umanitatea sa trăește în fiecare om, precum însuși ne încredințează în întrebările ce le pune la „judecata cea din urmă" (Mt. XXV).

Trupul „sobornostii" al bisericii este Trupul lui Hristos, umanitatea lui. Adevărata lui existență este asociată cu Intruparea; de fapt se poate spune că, ea este dumnezeiasca Lui intrupare. Fiindcă Intruparea s'a împlinit nu numai pentru timpul prezenței pământești a Domnului nostru Iisus Hristos, ci posedă încă și o însemnătate statornică. Ea există nu numai înăuntrul timpului, ci și în eternitate; și numai în puterea veșniciei sale păstrează o valoare statornică: „Iisus Hristos — eri și azi și în veci — este același" (Evrei. XIII, 8).

Toate mădularele bisericii, prin ele înșile, au această putere a Intrupării, pentru că sunt legate de Hristos în Trupul său. Această realitate a Trupului lui Hristos dobândește prin ea însăși o directă și imediată plenitudine în Taina Trupului și a Sângelui: în dumnezeiasca Euharistie. În sensul acesta Euharistia este plenitudinea dumnezeieștei realități a îndumnezeirii umanității, o permanentă și profundă intrupare. În adevăr, ce însemnează această Taină în plenitudinea ei? Direct ea e Ospățul Domnului, întins credinciosului pentru împărtășirea cu Trupul și sângele lui Hristos; pentru unirea cu Hristos. Aceasta însă îi pretinde să devină derivat în înțelesul cel mai general al cuvântului. Împărtășania cu Trupul și Sângele lui Hristos devine posibilă numai datorită faptului că acest adevărat Trup și Sânge al lui Hristos există actual, — fiindcă existența lui este o consecință a Intrupării perfecte. Deci Comuniunea înaintede toate mărturisește despre Intrupare, care s'a împlinit; iar Taina Trupului și Sângelui lui Hristos în ea însăși reprezintă această intrupare ca și cum s'ar întâmpla iarăși, sau, mai corect, ca și cum ar fi extinsă.

Ritul ortodox al dumnezeieștei Liturghii cuprinde nu numai tainica pretacere a elementelor euharistice — care, ca chestie de fapt, o aflăm și în Liturghia romană — ci și reproduce pictural întregul eveniment al Intrupării, începând cu Nașterea lui Hristos și terminând cu Înălțarea. Simbolismul Liturghiei reprezintă Nașterea lui Hristos, — tot așa precum Discul reprezintă eslea; iar Steluța, steaua Bellehemului; începutul solemn al misiunii Domnului nostru e simbolizat prin Vohodul mic și prin alte evenimente din viața lui Hristos, conform cu sărbătoarea sau cu pericopele stabilite din Scriptură. Apoi se face amintire la rând de mântuitoarea Patimă, de moartea pe Cruce, de înălțare și de a doua iarăși Venire, precum se spune în rugăciunea de dinnainte de înălțarea Darurilor. — „Deci, pomenind și noi, Stăpâne, Patimile cele mântuitoare, Crucea cea de viață făcătoare, Ingropa-

rea cea de trei zile, Invierea cea din morți, suirea la ceruri, șederea de-a — dreapta lui Dumnezeu Tatăl și înfricoșata lui a doua venire“. Patimile cele mântuitoare și slăvita Inviere a lui Hristos corespund în Liturghie cu sfințirea (consacrarea) Sfintelor Daruri și cu amestecarea în potir a Trupului și Sângelui; iar Înălțarea, cu mutarea stintelor Daruri pe Masa Proscomidiei după ultima arătare către popor.

Symbolismul dumnezeieștei Liturghii cuprinde nu numai un sens semnificativ, ci și o taină religioasă: „aducerea aminte“ (comemorarea) bisericească nu este o reproducere subiectivă a memoriei omenești, ci o împărtășire cu realitatea actuală, — cu viața lui Hristos în Intrupare, carea, după ce s'a împlinit odată înăuntrul trupului, rămâne în vecinicie.

De aceea, prefacerea Stintelor Daruri și chiar împărtășania în timpul Liturghiei nu sunt acte izolate, separate, luate dinatară și fără legătură cu întreaga viață a Mântuitorului, cu întreaga Intrupare. De asemenea, actul acesta nu e ca un fel de act magic săvârșit de preot, întovărășit cu recitarea unor anumite-cuvinte sacramentale, care, ca să zicem astfel, seamănă unui descântec. O atare tâlcuire și-a aflat casă în teologia romană-catolică. Potrivit, mai ales, cu Sf. Thomas d'Aquin dacă preotul rostește cuvintele instituției, chiar și fără a sluji întreaga Messă, chiar și în afară de contextul lor, Taina se săvârșește și fără acestea, — evident ca un act magic. Dar prefacerea Stintelor Daruri se săvârșește numai în legătură cu întreaga Intrupare.

Prin urmare, vedem că Liturghia reprezintă Intruparea, care se săvârșește pentru noi iarăși, se reînnoiește, se repetă. Hristos vine iarăși pentru a se uni cu umanitatea sa; iar razele acestei uniri izvorăsc din Sfântul Potir și pătrund în inimile celor care se apropie de Sfânta Taină. Și prin împărtășanie împlinesc pentru ei înșiși Intrunirea perfectă, unindu-se cu Hristos într'un Trup; într'o umanitate îndumnezeită. Se poate afirma că Dumnezeu se naște în oricare dintre cei cari iau parte la Liturghie și fiecare dintre ei este născut în Dumnezeu, se înscrie în calitate de fiu al Său. Dar în același timp și fiecare se împărtășește cu puterea mântuitoarei Jertfe a Calvarului. Fiindcă dumnezeiasca Euharistie, care reprezintă pentru noi o Intrupare reînnoită, localizează în ea centrul și întâmplarea culminantă din viața pământească a Mântuitorului: — moartea pe Cruce, mântuitoarea jertfă.

Această mântuitoare jertfă este dumnezeiasca Euharistie. Așa încât mântuitoarea jertfă reprezintă o împărtășire cu *această jertfă*: întâi jertfa, apoi împărtășirea cu ea. Și din această cauză, instituind Taina împărtășaniei, Domnul o oferă ca o participare la *Jertfa*

Trupului și Sângelui Său. — „Luați, mâncați, acesta este Trupul meu *carele se frânge pentru voi...*“. „Beți dintru acesta toți; acesta este Sângele meu al Legii celei Noi, *carele se varsă pentru voi și pentru mulți*“. Jertfa Sângelui spală păcatele tuturor și prin el toți suntem uniți prin aducerea jertfei, în fiimea lui Dumnezeu. Totuși Frăția Euharistică (*zavov'ia*) este înainte de toate o arvună și o uniune în fața Altarului de jertfă. Dacă Biserica este o „sobornosti“ — o „*adunare laolaltă*“, o „*colectivitate*“, în cazul acela ea reprezintă, în Jertfa Euharistică, o *colectivitate unită*. A cui este Jertfa Euharistică, asupra cui influențează și pentru cine se aduce? Răspunsul e simplu și lămurit: a bisericii și pentru biserică. În Jertfa aceea simțim noi pulsațiile inimii bisericii; aci unitatea ei se perfectează în sobornosti. Exclamația de aducere, după textul slavon, sună astfel: Ale Tale dintru „ale Tale ție aducem, de toate și pentru toate“. Acest „toate“ se aplică în mod egal la toate „păcatele“, — păcatul lumii; cum și la toți oamenii, uniți în biserică (în cazul de față traducerea slavonă prezintă o curioasă inexactitudine a textului grec, datorită căreia noi am dat altă versiune de text și altă nuanță de înțelegere).

Congresul asociației clerului ortodox român.

Asociația generală a clerului ortodox român și-a ținut congresul în 12 și 13 l. c. în sala ateneului Dichiu din București.

La ședința inaugurală au participat: PP. SS. LL. Episcopul Cosma al Dunării de jos ca delegat al sf. Sinod, Vartolomeu Episcopul Râmnicului Noui Severin, Grigorie Episcopul Aradului și numeroși reprezentanți preoți și mireni din capitală și provincie.

Președintele Asociației generale a clerului, Păr. P. Partenie, a deschis congresul arătând că preoțimea își dă seama cât are de luptat acum cu modernismul, care a pătruns până și la sate, în paguba bunelor obiceiuri; dar preoțimea solicită autorității de stat să se simtă solidară cu lucrarea de înnoire a slojitorilor altarului, încurajându-i și făcând să fie respectați. Vorbitorul roagă pe dl ministru Al. Lapedatu să întindă ocrotire pentru preotul ortodox, care pe lângă munca lui din parohie, s'a îndatorat prin lege să catehizeze în școala primară cu un minimum obligator de opt ore săptămânal, ceea ce însemnează o adevărată catedră, însă *gratuit* prestată. Păr. Partenie mulțumește tuturor celor ce sprijinesc clerul și biserica.

Directorul general al cultelor, dl Stancu Brădișteanu, scuzând lipsa dlui Al. Lapedatu, reținut în altă parte, declară că cunoaște nevoile prin care trece

clerul ortodox, în ce privește salarizarea și promite exortare din partea ministerului.

Au luat cuvântul toți episcopii prezenți, apoi protopopul Ioan Duma (Petrosani), directorul ziarului *Universul*, dl Stelian Popescu, cerând preoșimii să ajute ca viața morală să se ridice.

Telegrame de felicitare s'au trimis II. PP. SS. LL. Nicolae al Ardealului, Pimen al Moldovei ș. a. În ședința de după amiază participă și I. P. S. Sa Mitropolitul Gurie al Basarabei și P. Sf. Sa Episcopul Dionisie al Ismailului, ovaționați de congresiști.

Pr. A. Angheliescu (Brăila) a dezvoltat referatul său: *Situația bisericii ortodoxe față de celelalte culte* remarcând, cu date și cifre nedreptatea făcută bisericii ortodoxe la alcătuirea diferitelor bugete.

Pr. V. Iordănescu, prof. universitar a vorbit despre poziția bisericii ortodoxe în statul român, arătând în linii generale concepția ce rezidă la temelia statului modern, precum și concepția bisericii în raporturile ei față de stat. Din acțiunea subversivă a sectelor, nu biserica are de pierdut, ci *statul însuși*.

Au mai vorbit: I. P. S. Sa Gurie al Basarabei P. S. Sa Vartolomeu al Râmnicului, pr. Chiricuță, dnii I. G. Savin, Popescu Tudor ș. a.

În ziua a doua s'a vorbit, în continuare, despre raportul bisericii față de stat. Statul va da atențiunea cuvenită clerului, când acesta va ști să se facă necesar, — a spus păr. D. Boroianu.

Chestiunea uniunii tuturor societăților clericale ortodoxe din țara noastră, s'a amânat pentru un viitor congres.

O delegație a congresiștilor, după audiența avută ieri la ministerele de culte și de finanțe, raportează congresului :

D. Al. Lapedatu, ministrul cultelor și artelor, și-a făcut un punct de onoare din promisiunea, că va lupta pentru îndreptățirea preoșimii.

La ministerul finanțelor, dl ministru Slăvescu, a spus că, totuși, cunoscând nevoile preoșimii și nedreptatea celor două curbe aplicate salariilor, va face tot ce se va putea, ca în parlament să se rectifice.

Păr. P. Partenie a mulțumit tuturor celor cari au dat sprijinul, ca congresul să se țină în atmosfera frumoasă în care s'a ținut.

P. S. Cosma, președintele congresului, încheind ședințele, și-a arătat mulțumirea sufletească pentru lucrările pe care le-a realizat congresul.

Este sau nu viață în planete și meteori?

Iată o chestiune care a dat naștere la discuții aprinse între savanți și cari discuții s'au dat de veacuri. Au fost oameni cari au susținut sus și tare, că în lună trăiesc ființe omenești. În genere, despre planeta Marte se spune, că ar adăposti în ea, întocmai ca și pământul nostru, ființe umane. S'au făcut numeroase în-

cercări și investigații pentru a ajunge în contact cu cei de pe Marte. Toate aceste strădanii însă, au rămas infructuoase. Cei ce susțin că în Marte trăiesc oameni, aduc drept dovadă concludentă, liniile drepte ce întretae planeta în lung și în lat și despre cari se afirmă, că ar fi niște canale minunate, făcute de mâni omenești.

Savanții din cealaltă strană, cu un arsenal întreg de dovezi ne încredințează, că liniile drepte din planeta Marte nu sunt deloc o rețea de canale. D'aici mulți au tras concluziunea, că dacă în Marte, care mai mult seamănă cu pământul nostru, nu sunt ființe omenești, atunci în restul universului este imaginabilă orice viață cu atât mai vătos, cu cât tuturor planetelor, în afară de Marte, le lipsește atmosfera, o condiție primordială a vieții.

Iată însă, că și acest argument șchioapătă, deoarece principiul vieții nu e în necondiționată funcțiune de prezența aerului atmosferic. Mai mult chiar sunt vietăți pentru cari, ajungerea în contact cu aerul atmosferic, înseamnă curmarea vieții (peștii). Sunt apoi bacterii, familia mare a bacteriilor anaerobi, cari trăiesc fără aer. Pe aceștia aerul îl omoară.

Despre acești microbi, știința multă vreme n'a avut nici o cunoștință din cauza, că în momentul în care au fost puși sub microscop, dat fiind contactul cu aerul, au pierit numai decât. Abia mai târziu au putut fi observate aceste ființe minuscule, în împrejurările lor de viață specifice, cu ajutorul unor proceduri chimice complicate. Oxigenul aerului, în viața acestor bacterii îl suplinesc nitrogenul sau chiar hidrogenul, de unde urmează, că ei pot trăi fără îndoielă, în chiar planetele fără atmosferă.

Teoria posibilității vieții în afară de planeta noastră a fost susținută cu dovezi de către savantul profesor american cu renume mondial, Charles D. Lippmann dela universitatea din California. Acesta a făcut o colecție mare de mici meteoriți căzuți pe pământ și desprinși din corpuri cerești cu dimensiuni colosale.

Profesorul Lippmann mai întâi a sterilizat complet acești meteoriți, apoi l-a prefăcut prin măcinat în praf mărunț. Supus fiind acest praf mărunț, cercetărilor microscopice, a găsit în 9 meteoriți bacterii, cari au rămas în viață în ciuda celei mai perfecte proceduri de sterilizare. E foarte curios, că aceste microorganisme au supraviețuit căldura atotnălmicitoare, ce se produce în timpul căderii meteorilor.

Profesorul Lippmann deduce din acest fenomen că căldura neînchipuit de mare, ce se produce în timpul când meteorul ca o săgeată străbate atmosfera terestră, nu e suficientă pentru a omorî toți bacterii. Savantul american a dovedit așadar prin experimente științifice, că *este și e posibilă o viață și în afară de globul nostru terestru decât, planetele și meteoriții sunt populați cu organisme mult inferioare omului.*

Incheierea anului școlar la Academia teologică.

Sâmbătă, în 16 Iunie a. c. studenții Academiei Teologice ort. rom. din Arad au sărbătorit încheierea unui an școlar în prezența delegatului P. Sf. Sale părintelui nostru Episcop Grigorie, P. C. Sa păr. consilier eparhial, M. Păcățeanu, și întregului Corp profesoral.

La orele 10 a. m. se oficiază în biserica catedrală un Te-Deum, sfințindu-se cu această ocaziune și drapelul „Centrului studențesc din Arad”. Te-Deumul a fost pontificat de I. P. C. Sa păr. Arhiman-drit Dr. Iustin Suciu, asistat de un sobor compus din profesorii Academiei.

Realizarea acestui simbol „al unității indisolubile dintre Biserică și Neam” — după cum spune P. Sf. Sa Episcopul Grigorie, se datorește muncii desinteresate a președintelui Centrului Studențesc, Ștefan Lucaci.

Dupa terminarea serviciului divin, se reîntorc cu toții în Aula Academiei, unde se desfășoară solemnitatea sfârșitului de an.

În cadrul festivalului P. P. Sa păr. Rector Dr. Teodor Botiș, rostește un discurs, prin care arată neajunsurile întâmpinate în decursul anului, greutățile studenților și ale părinților, cari cu ajutorul lui Dumnezeu au fost învinse.

Arată apoi rezultatul examenelor și progresul realizat în acest an, datorit studenților, cari și-au înțeleș chemarea.

Viața și cerințele ei din zilele noastre nu se mulțumesc numai cu o muncă pur oficială, ci cere dela noi un apostolat în spirit evanghelic spre realizarea idealului creștin. Străduințele corpului profesoral s'au îndreptat și în acest an școlar în a pregăti tinerimea încredințată lui pentru acest apostolat. Relevă apoi cu satisfacție activitatea extrașcolară a studenților, mulțumind d-lor profesori Dr. Simion Șiclovan și Vintilă Popescu, pentru munca prestată pe acest teren. Mulțumește apoi și d-lor conferențieri ai Camerei de agricultură, cari au ținut cursuri teoretice și practice studenților din anul al IV-lea, în mod gratuit.

În fața primejdiiilor ce ne înconjoară și a decadenței morale ce ne inspiră serioase îngrijorări, îndeamnă tineretul la luptă, la muncă disciplinată și desinteresată, cu armele spirituale ale lui Hristos.

Prin cuvinte adânc simțite se adresează apoi studenților absolvenți. Merindea spirituală, ce o duc cu ei din această școală istorică să le fie normă de conducere în activitatea lor din viața publică.

Termină apoi prin o călduroasă rugăciune de mulțumită către Dumnezeu.

În numele P. Sf. Sale Părintelui Episcop Grigorie, P. C. Sa păr. M. Păcățeanu, mulțumește păr. Rector și On. Corp profesoral pentru munca depusă în decursul anului.

În numele absolvenților la cuvântul președintele Societății de lectură, Demian Tudor, mulțumind păr. Rector și On. Corp profesoral pentru dragostea părintească și cunoștințele, pe cari le-au împărtășit timp de patru ani la această Academie. Ca încheiere promite On. Corp profesoral, că și în viață vor ști să aprecieze munca, și să-și păstreze demnitatea de slujitori ai bisericii și fii ai Neamului.

Serbarea la sfârșit la orele 11 a. m. lăsând trăsături adânc brăzdate în inimile tuturor.

Frențiu A. Teodor.

Ședința a V-a,

ținută la 8 Maiu 1934, începând cu orele 10 din zi.

(Urmare și fine.)

Drept concluziune a expunerii sale dl Dr. Emil Velici propune, iar Adunarea Eparhială votează cu unanimitate moțiunea următoare:

„Adunarea Eparhială roagă Înaltul Guvern, ca urmând glasul conștiinței și instinctul național și având în vedere faptul, că în decursul anilor s'a stabilit neîndoieloz dreptul imprescriptibil al Statului român asupra bunurilor aflătoare în posesiunea statului Catolic din Cluj, să nu ratifice prin Parlamentul Țării așa zisul acord dela Roma, încheiat la 30 Maiu 1932 și deci acela să fie considerat ca inexistent, precum nici până în ziua de astăzi nu a fost pus în aplicare — iar bunurile aflătoare în posesiunea aceluia stat catolic să fie redade în proprietatea Statului român, spre a servi în beneficiul culturii naționale, în primul rând Universității din Cluj. — pentru care dintru început au fost donate. Acest desiderat se va comunica Înaltului Guvern prin autoritățile noastre bisericești superioare.

90. Dl Dr. Aurel Cosma în ordinea expunerilor face o documentată expunere asupra evidentelor desavantajii ce i s'au creiat Bisericii noastre ortodoxe prin desființarea Ministerului de Culte, în lipsa cărui organ central de difuziune și alimentare sufletească, Biserica ortodoxă, contrar dispozițiilor constituționale, cari îi dă rangul de Biserică dominantă, a devenit orfană și pusă în minoritate față de blocul constituit al confesiunilor streine. În consecință propune și Adunarea Eparhială votează în unanimitate următoarea moțiune:

„Adunarea Eparhială, recunoscând necesitatea existenței Ministerului de Culte, își exprimă unanima dorință ca acest Minister să fie reînființat de urgență și roagă pe P. S. Sa Părintele Episcop Dr. Grigorie Comșa, să se facă interpretul acestei dorințe pe lângă Înaltul Guvern.

91. Conform ordinii de zi trecându-se la

rapoartele comisiunilor, Părintele protopop Petru Marșieu, raportorul comisiei bisericești, dă citire raportului privitor la sistematizarea postului de misionar eparhial. Se invoacă în acest raport adresa Consiliului Eparhial Nr. 4294/933, conform căreia Secția bisericească și-a rezervat dela început îndeplinirea acestui post independent de orice amestec al Secției culturale și în consecință propune:

Adunarea eparhială ia la cunoștință această dispozițiune.

P. Sf. Sa Părintele Episcop, în legătură cu această chestiune, face cunoscut Adunării, că în urma decedării regretatului Vasile Goldiș, postul de secretar al Consiliului eparhial nu mai poate fi întregit la fel, urmând ca în viitorul buget să fie trecut ca șef de serviciu, fără gradații și cu salariul redus. P. Sf. Sa arată, că a intervenit personal la Dl. Ministru în interesul menținerii acestui post, dacă altfel nu, apoi sub titlu de preot misionar, urmând ca titularul, să îndeplinească și funcția de misionar. Dl. Ministru a și acceptat, având P. Sf. Sa și act despre împrejurarea că postul va fi trecut în buget.

92. Dl. Dr. Aurel Cioban, în calitate de raportor al comisiei însărcinate de Adunarea Eparhială în sesiunea din 1933 — complectată cu delegații Consiliului eparhial — cu studierea situațiunii Băncii Victoria în vederea lichidării depunerilor eparhiale pe baza ofertei făcută de Banca Victoria de a răscumpăra depunerile cu 30%, arată, că comisiunea a fost în imposibilitate de a se convinge de adevărata stare a activului și pasivului băncii, neputând de o parte verifica bonitatea debitorilor, de altă parte neavând posibilitatea de a se convinge dacă realitățile băncii sunt trecute în inventar cu valoarea lor reală, sau subevaluate. — Pentru a da posibilitatea de a se face intervenții pe lângă Banca Națională în sensul ca din fondul de răscumpărare a portofoliului, să se despăgubească Eparhia într'o măsură mai echitabilă, și de altfel comisiunea fiind de părerea, că Banca Victoria este pe cale de refacere, propune, ca

Adunarea Eparhială să dea depline puteri Consiliului Eparhial pentru a tranșa cu Banca Victoria chestiunea depunerilor dupăcum va găsi mai oportun.

În jurul acestei chestiuni se încinge o foarte vie discuție, cerându-se cu insistență de mai mulți membri ai Adunării Eparhiale, ca oferta de 30% a Băncii Victoria, să fie numai decât primită. În acest sens ia cuvântul d. Dr. Cornel Iancu, Dr. Cornel Balta, Părintele protopop Dr.

P. Țiucra, și d. R. Rafiroiu. Dr. Aurel Cosmăcere, că se primească în întregime oferta de 30% a Băncii Victoria, plătitibil imediat în numerar, iar sumele primite, să fie de urgență investite în realități imobiliare. Tot la această discuție mai iau parte D-nii Dr. Pompiliu Cioban, Dr. Emil Veliciu, Dr. N. Table, Dr. I. Alămoreanu. Față de propunerea raportorului, d. Dr. Dimitrie Chiroiu face următoarea contrapropunere:

I. Adunarea Eparhială invită Venerabilul Consiliu eparhial, să binevoiască de urgență și cu precădere a aproba hotărârile date de corporațiunile bisericești în subordine, prin care s'a primit oferta Băncii Victoria, ca aceasta, să răscumpere depunerile corporațiunilor, plătind pentru acestea 30% (treizeci la sută).

II. Adunarea Eparhială acceptă oferta făcută de Banca Victoria conform căreia, acest institut are să răscumpere toate depunerile și fondurile administrate de Consiliul Eparhial — exceptând depunerile fondului preoțesc — plătind în numerar 30% (treizeci la sută), iar referitor la depunerile fondului preoțesc, se dă mandat Venerabilului Consiliu Eparhial să decidă după ascultarea adunării generale a fondului din chestiune.

Se pune la vot contrapropunerea d-lui Dr. Chiroiu, și votându-se nominal, la întrebarea „se primește“ răspund cu „da“: Dr. Ion Alămorean, Andru Gherasim, Dr. Balta Coriolan, Dr. Beleş Eugen, Dr. Botiș Teodor, Dr. Chiroiu Dimitrie, Dr. Cloroian Ștefan, Dr. Cosma Aurel, Cosma Mihai, Crișan Ascaniu, Dârlea Pavel, Dorca Savu, Georgea Ioan, Ioanovici Gheorghe, Lungu Ștefan, Marșieu Petru, Petica Petrița, Dr. Popovici Nicolae, Puticiu Iuliu, Sârbu Petre, Secula Axente, Dr. Table Nicolae, Țiucra Patricle, Trifu Ion, Dr. Emil Veliciu. Răspund cu „nu“: Ardelean Teodor, Dr. Cioban Aurel, Dr. Cioban Pompiliu, Dr. Ciuhandu Gheorghe, Dr. Ioan A. Drincu, Procopiu Givulescu, Dr. Iancu Cornel, Constantin Lazar, Mager Traian, Mateescu Ștefan, Păcățean Mihai, Rafiroiu Remus, Seculin Tr. Sava, Dr. Ungurean Benedict, Vățian Traian; se abțin dela vot: Dr. Iancu Adam, Dr. Mircu Vasile, Muscan Dimitrie, deci

Contropropunerea dlui Dr. Chiroiu se declară primită cu majoritate de 25 voturi față de 15.

Tot la acest obiect d. Dr. Nicolae Table, face următoarea propunere:

Să se facă intervenții pe lângă părțile contractante a convenției de asanare a băncilor fuzionate sub numele de „Victoria“ ca din su-

ma de 150 milioane prevăzută în convenție cu titlul de ajutor, să se exopereze o supra-cotă peste cele 30% aprobată de Adunarea Eparhială.

Adunarea Eparhială primește această propunere.

93. Dl. Dr. Pompiliu Cioban în calitate de raportor al comisiei economice prezintă următorul raport suplimentar: În baza autorizațiunii dată de On. Adunare Eparhială în ședința din 7 I. c. comisiunea economică a examinat din nou bugetul și propune:

Adunarea eparhială să ridice suma destinată pentru indemnizații de deplasări a secției culturale, dela suma de 20.000 lei la suma de 40.000 lei. Afară de această sumă sunt luate în buget sub titlu de scopuri culturale misionare Lei 10.000 și exmisiuni culturale tot 10.000.

Deci în total va sta la dispoziția secției culturale suma de Lei 60.000.

Toate deplasările și indemnizațiile se vor achita în baza actelor aprobate și semnate de P. Sf. S. Părintele Episcop. Bugetul va avea un excedent sperativ nu de 46.000 ci numai de 26.000 lei.

Adunarea Eparhială primește această modificare propusă de comisia economică.

94. Dl. Dr. Petre Sârbu în calitate de raportor al comisiei petiționare prezintă cererea referitoare la bir, stole, și salarii a preoților Avram Giurgiu și Niculae Toma și propune, iar Adunarea Eparhială hotărăște:

Având în vedere, că aceasta cerere a mai fost înaintată și în anul trecut Adunării eparhiale, care a hotărât transpunerea aceleia Ven. Consillu Eparhial, spre soluționare și de data aceasta se va înainta Ven. Consillu Eparhial, rugând pe P. Sf. Sa. să binevolască a interveni la autoritățile superioare administrative județene, pentru a da ordine subalternilor de a sprijini și a da concursul cuvenit la încasarea retribuțiilor cuvenite preoților.

95. Acelaș raportor prezintă cererea protopopilor din eparhie pentru a se interveni în interesul salarizării preoțimeii și a lor, fiind ei nedreptățiți față de alte confesiuni.

Se transpune Consillulul Eparhial.

96. Păr. Dimitrie Muscan în calitate de raportor al comisiei bugetare propune să se voteze pentru sesiunea actuală a Adunării eparhiale următorul buget:

Diurne à 200 lei pentru membrii Adunării Eparhiale	
pe durata sesiunii actuale . . .	Lei 28 600.—
Cheltueli de deplasare . . .	„ 11.536.—
Total Lei . . .	40.136.—

Adunarea eparhială primește bugetul propus.

97. Pentru verificarea proceselor verbale din ședința a III-a, a IV-a și a V-a Adunarea Eparhială delegă o comisie compusă din birou și deputații domiciliați în Arad. Comisiunea se va întruni la data ce se va comunica ulterior.

98. Lucrările Adunării Eparhiale, fiind terminate, P. Sf. Sa. Părintele Episcop închide ședința cu următoarea magistrală cuvântare plină de creștinească credință și nădejde în puterea Bisericii:

Venerabilă Adunare Eparhială, Domnilor Deputați,

Un principe a trebuit să-și petreacă viața într'o închisoare groasănică, săpată într'un colț de stâncă. La început clipele se scurgeau încetul și chinuitor. Intr'o bună zi acest principe a cerut o dalță gardianului care îl păzea, cu care apoi a început, să sculpteze pe Domnul nostru Iisus Hristos răstignit pe cruce. Acum nu numai clipele, ci și zilele îi treceau nespuse de repede și temnița grea s'a prefăcut într'o biserică minunată. Cu cât se făcea mai frumos chipul lui Hristos sub loviturile dalții lui, cu atât devenise mai fericit acest principe, înainte atât de nenorocos.

Inchisoarea acum nu mai însemnă pentru el o condamnare grea, ci o plăcere de a trăi, fiindcă viața și-o dedicase Domnului și Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Strămoșii noștri au trăit zile nespuse de grele, dar fiindcă viața lor se concentrase în jurul figurii și învățăturilor Fiului lui Dumnezeu, nu numai că au biruit toate greutateile de stâncă grea, care îi apăsa, ci din contră au putut să ne făurească un viitor frumos în și-ragul popoarelor din această lume.

Zilele, în cari trăim noi se caracterizează eminamente prin tendința și dorul oamenilor de a se grupa în cât mai multe reuniuni și societăți, fiindcă este evident, că puterile individuale nu pot realiza nici pe departe așa de ușor scopurile propuse, ca puterile grupate la un loc, și ca voințele multe, asociate într'un mănunchiu.

Dar nenumărate experiențe ne arată, că precum dintr'un sămbure, fie cât de puternic, dar cu miezul mort, nu poate răsări și crește nici o plantă, așa și scopul voințelor omenești, fie el cât de impozant, nu poate ajunge la țelul visat, dacă nu caută zilnic o cât mai intensivă apropiere de puterile cerești și dacă nu este binecuvântat de Dumnezeu.

Mărturisesc toată bucuria mea, că de câte ori Vă văd pe Domniile Voastre întruniți aici la matca Bisericii noastre, am impresia, că mă găsesc în cea mai aleasă societate, fiindcă asupra ei planează nu știința și putința oamenilor, ci duhul de viață făcător al Domnului Nostru Iisus Hristos. Din cuvintele și faptele D-voastre, am întrezărit intenția nobilă, că doriți să realizați porunca de marcă a Mântuitorului lumii „Iubiți-vă unii pe alții precum și eu v'am iubit pe voi“ și în adevăr, mai mare și mai durabilă realizare pe pământ nu este, decât înfăptuirea iubirei creștine prin toate mijloacele.

Am mângâierea, că de aici, din Adunarea Eparhială, se revarsă în valuri bogate peste întreg poporul dreptcredincios al eparhiei Aradului pacea, bunăînțelegerea și conlucrarea creștinească.

De aici din cercul celor mai aleși reprezentanți ai clerului și poporului se răspândește în câmpul larg al vieții credincioșilor gustul pentru apa vie a credinții, despre care ne-a vorbit așa de mișcător Sf. Evanghelie din Dumineca Samaritencei, astâmpărând efectiv setea oamenilor după fericirea vremelnică și cea veșnică. Sunt așa de fericit, că Venerabila Adunare Eparhială prin munca sa ține, să creeze un duh de pace, de înțelegere și de iubire chiar într'o vreme când sute de fabrici și sute de mii de mâni muncitorești înmulțesc zilnic stocul gazelor asfixiante și al microbilor omorâtori. Deacea zic și eu cu fruntea plecată în fața cerului: „Domnul puterilor este și va fi cu noi, când pe altcineva ajutor întru necazuri nu avem“.

Martor ne este Dumnezeu în fața clerului și a poporului, că nu alt sentiment dă graiu gurii noastre, decât umilința, când amintesc că prin dese mele vizitațiuni canonice nu urmăresc alt scop, decât să adun o cât mai mare mulțime de credincioși în cuprinsul sfintelor biserică, dându-mi seama, că în fața greutăților vieții altă armă și altă putere mai bună nu am, decât plecarea genunchilor în fața sfintelor altare împreună cu turma ce o păstoresc. Sigur, că numai arareori se întâmplă în bisericile noastre minuni așa de mari și așa de evidente cum le cere poporul, dar Vă asigur, că influența bisericei nu lipsește nici o singură dată, deși nu e vizibilă. În sfânta biserică la sfintele Slujbe se luminează mințile oamenilor mai mult decât la oră și care școală de înaltă știință omenească. În biserică prin harul lui Dumnezeu mijlocit prin rugă fierbinți se potolesc patimile și prind să activeze toate sen-

timentele bune. În sf. biserică se întăresc voințele slabe, cari doresc binele dar n'au puterea să-l realizeze. În biserică, numai în acest minunat atelier dumnezeesc se înouesc sufletele, așa cum le dorim.

Cu a lui Dumnezeu îngăduință spun, că întotdeauna am impresia că slujind aproape în 400 de biserici ale eparhiei mele am câștigat 400 de învingeri. De aceea cererea mea de părinte este ca DVoastră, Domnilor Deputați, cari ați venit la sfânta biserică în zilele acestea în fruntea poporului, așa să faceți și în orașele, orașelele și satele, unde Vă găsiți, dând pildă bună credincioșilor noștri.

În această ordine de idei vom face apel la obolul public, ca în sfânta Mănăstire Hodoș-Bodrog, să se zidească o nouă biserică, fiindcă actuala biserică nu mai corespunde nevoilor spirituale ale zecilor de mii de pelerini cari cercetează mănăstirea în cursul anului la mai multe sărbători. Pelerinii trebuie să vadă măreția bisericii și a cultului ortodox desfășurat într'un locaș dumnezeesc pompos, iar nu la un altar improvizat. Biserica unei mănăstiri trebuie să întrecă în toate privințele bisericile dela sate, ca bunii noștri creștini, cari pele-rinează aci, să se întoarcă acasă mai impresionati decât au venit.

II.

Tot așa precum în Timișoara se construiește o măreață catedrală, și în Arad, centrul Eparhiei trebuie neapărat, să se ridice o biserică catedrală, la construcția căreia nu ne trebuie zeci de milioane, ci o sumă mai modestă, ca s'o putem zidi la un loc mai de frunte, căci cine vine la Arad rămâne captivat de măreția bisericilor streine, așezate anume la loc de frunte, așa ca să întunece orice prestigiu de viață românească. Să nu uităm, că în toate bisericile trebuie să introducem duhul de viață dătător și aceasta vom face-o prin o mai apropiată grijă de sufletul tineretului crescut în minciună și care este lăsat singur, să meargă la biserică, pe care părinții și educatorii o sfi-dează cu absența lor. Generația nouă, generația mai tină este foarte aplicată spre activism, privind în fața ei crudele realități, față de cari va lua atitudini, după tezaurul pe care-l are sau nu-l are în suflet. Cel mai scump tezaur este chipul lui Dumnezeu, după care este făcut omul.

Părinții și educatorii de azi trebuie să-și dea seama, că precum fiul cel rătăcit nu și-a găsit acest chip decât în casa părintească, așa și generația de azi, căzând în rătăcire numai prin casa părintească poate porni spre îndrep-

tare. Noi ne vom nizu prin o educație religioasă în școli, să păstrăm chipul lui Dumnezeu, în inima tineretului, dar cerem concursul familiei și școlii în primul rând. În al doilea rând cerem concursul autorităților de stat, județene și comunale, ca să-l dea Bisericii tot sprijinul lor material și moral, amintind cuvintele Sf-lui Apostol Pavel „Socotiți ca să nu vă fure pe voi cineva cu filozofia și înșelăciunea deșartă după predarea oamenilor, după stihiiile lumii și nu după Hristos” (Colos. Cap. II. V. 8).

Gândiți-vă în ce măsură ar putea mentalitatea laică, să facă pe femei, să asculte creștinește de bărbații lor, pe bărbați să-și iubească femeile lor, copiii, să asculte de părinți, slugile de stăpâni, muncitorul de patron, elevul de profesor și tot felul de supuși de autoritățile lor? Fără Hristos între aceste categorii de oameni nu se poate stabili nici o dreptate a inimii și va domni egoismul feroce și amenințător, care azi produce atâtea dezastre.

II.

Toată zestrea sufletească din familie și din școală trebuie să o punem sub ocrotirea Bisericii prin casele culturale pe seama cărora noi vom elabora un amănunțit program de muncă, făcând apel la toate autoritățile noastre de stat și județene, să ne dea concursul lor material și moral, fiindcă casele culturale lipsite de acest dublu sprijin, vor fi mai degrabă locașuri de pură distracție, iar nici decât temple ale culturii românești.

Am cetit, că avioanele cele mai perfecte, dacă dau peste goluri în atmosferă, se prăbușesc. De aceea, dacă noi voim să ducem la îndeplinire toate acele frumoase probleme, pe cari le-am discutat aici, să ne nizuim, ca în sânul neamului nostru, să nu fie nici un gol sufletesc, fie în păturile de sus fie în cele de jos. În ce privește obstacolele cari ni s'ar așeza în cale, Vă îmbărbătez cu cuvintele Mântuitorului: „Indrăzniți, că eu am biruit lumea”.

È fapt, că pe pământ nu este totdeauna numai soare, ci și negură deasă, dar Dumnezeu, Care s'a îngrijit ca vârfurile munților cel puțin cu o palmă, să fie mai sus decât norii, se va milostivi de noi și căutând la rugăciunile noastre, ne va înălța sufletele noastre acolo, unde este numai lumină. Eu rog cu toată cucernicia pe Bunul Dumnezeu, care nu scapă din vedere nici cel mai mic firicel de iarbă, trimițându-i roua trebuitoare, să trimită și peste Domniile Voastre și peste familiile Domniilor Voastre în toate zilele roua binecuvântării Sale

cerești. Cu aceasta închid sesiunea actuală a Adunării Eparhiale!

Cuvântarea P. Sf Sale este primită cu vîl și îndelungate aplauze.

99. În numele Adunării răspunde P. Sf. S. Părintelul Episcop Grigorie d. Dr. Aurel Cioban, relevând în cuvinte elogioase distinsele calități ale Prea Sf. Sale, adâncă înțelegere și înțelepciunea, cu care a condus și de astădată ca președinte lucrările Adunării, asigurându-l de toată gratitudinea și de cele mai bune sentimente din partea întregii Adunări Eparhiale. Dl. deputat Dr. Aurel Cioban încheie, exprimând unanimă dorință a mirenilor de a fi puși în viitor în curent cu dispozițiunile de ordin canonic luate de Sf. Sinod, pentruca și sub acest raport, să ne putem adapta în măsură cât mai intensă unei vieți pătrunsă de adevărul spiritual al ortodoxiei.

Președinte:

Secretar:

† (ss) Grigorie
Episcop.

(ss) Dr. Ioan Drincu.

Acest proces verbal s'a citit și verificat în ședința comisiunii de verificare a Adunării Eparhiale ținută la 22 Mai 1934.

(ss) Mihai Păcățian

(ss) Dr. Teodor Botiș

(ss) Dimitrie Muscan

(ss) Dr. Eugen Beleş

(ss) Dr. Nicolae Popovici

(ss) Dr. Petrila Petrică

(ss) Dr. Ioan Drincu.

Publicație de licitație.

Pe baza Devizului, aprobat de Ven. Consiliu Eparhial prin rezoluțiunea sa No. 1077/1934, privitor la repararea generală a sf. Bisericii din Cuvin, se publică deocamdată licitațiune numai pentru refacerea turnului cu oferte închise, pe ziua de 8 Iulie a. c. oarele 11 a. m. în sala de ședințe a școlii din loc.

Condițiuni:

1. Prețul de exclamare 68.800 Lei.

2. Licitanții odată cu înaintarea ofertului vor depune vadiu de 5% din prețul de sus ori în bani gata, ori în hârtii de valoare.

3. Licitantul căruia i-se vor încredința lucrările, va suporta speșele devizului, după suma de lucrare, ce o va întreprinde.

4. Planul și devizul se pot consulta zilnic în biroul oficiului par. din Cuvin dela orele 10—12 a. m.

5. Consiliul parohial își rezervă dreptul, să dea lucrările aceluia reflectant, care oferă mai multă garanță în toate privințele.

6. Vadiul de 5%, se va restitui, numai după colaudarea lucrărilor prin arhitectul inginer eparhial S. Rafiroiu, care va fi renumerat pentru aceasta de către antreprenor.

Cuvin la 10 Iunie 1934.

Miron Grecu
preș. cons par.

Licitație minuentă.

Consiliul parohial ort. rom. din Șiria publică concurs de licitațiune minuentă pentru întreprinderea lucrărilor de construirea unei case.

Ofertele închise se vor înainta la Oficiul parohial ort. rom. din Șiria până la 30 Iunie 1934.

Licitația se va ține Duminică 1 Iulie 1934 orele 10 a. m.

Planul, devizul și condițiile de licitațiune se pot vedea la Oficiul parohial în orele oficioase.

Consiliul parohial.

Parohii vacante.

Conform rezoluțiunii Ven. Cons. Eparhial Nr. 3363/934 pentru îndeplinirea parohiei Jola-Mare protopopiatul Buteni, se publică concurs cu termen de 30 zile socotite dela prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt următoarele:

1. Usufructul sesiunii parohiale în extensiune de 8 jug. cadast. pământ arabil.

2. Locuință se va da noului ales preot în fosta locuință a școlii confesionale, cu două intravilane parohiale.

3. Stolele legale.

4. Birul se ia în concurs din oficiu.

5. Intregirea de salariu dela Stat pe care comuna bis. nu o garantează.

Parohia este de cl. III (treia) deci dela recurență se cere calificatiunea corespunzătoare.

Preotul va servi și va predica regulat la serviciile divine din Dumineci și sărbători. Va îndeplini toate funcțiile din parohie și va purta agendele ofiului parohial.

Va catehiza regulat la școala primară din loc fără remunerație dela parohie. Va suporta și va plăti toate impozitele după întreg beneficiul parohial.

Cel ce dorește a recurge la această parohie se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică în termenul concursual spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric. Cererile însoțite cu anexele necesare adresate Consiliului parohial din comuna Jola-Mare, se vor înainta oficiului protopresbiteral ort. rom. din Buteni.

Consiliul parohial din Jola-Mare.

În înțelegere cu Ștefan R. Lungu. 2—3

* * *

Conform rezoluțiunii Ven. Cons. Eparhial ort. rom. din Arad Nr. 2290/1934, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în organul Eparhial — „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea parohiei I. din Măderat, devenită vacantă — prin demisionarea parohului Constantin Istrate. Venitele parohiei sunt:

1. Folosința sesiunii parohiale, în extensiunea ei de 32 Jug. cad. și casa parohială Nr. 33 cu intravilan

2. Stolele legale și birul legal,

3. Intregirea dotației preoțești dela stat, pe care parohia nu o asigură. Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul său preoțesc și va catehiza

elevii școlii primare din loc, fără nici o altă remunerație dela comuna biserică. Parohia este de clasa I. (prima).

La concurs se admit numai reflectanți cu calificatiunea de clasa I. (prima), Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și adresate consiliului parohial ort. rom. Măderat se vor înainta în termenul concursului oficiului protopopesc ort. rom. Șiria, Jud. Arad, iar concurenții cf. paragrafului 33 al regulamentului pentru parohii, se vor prezenta în Sfânta Biserică din Măderat, pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric.

CONSILIUL PAROHIAL

În înțelegere cu Aurel Adamovici prot. 2—3

* * *

Conform rezoluțiunii Consiliului eparhial Arad No. 135 | 934 pentru îndeplinirea postului de capelan temporar cu drept de succesiune pe lângă preotul Ioan Popovici din Volvodenii protopopiatul Ineu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Biserica și Școala.

Venitele împreună cu acest post sunt următoarele:

1. Usufructul integral al sesiunii parohiale, constituitoare din 32 jughere, dintre cari 19 prin reforma agrară.

2. Stolele legale în întregime.

3. Birul din fundațiunea Preot Ioan Popovici, conform actului fundațional aprobat de Ven. Consiliul eparhial cu Nr. 2013 | 1927.

4. De locuință se va îngriji alesul până la repararea casei parohiale.

Capelanul va servi și va predica regulat la serviciile divine în Dumineci și sărbători.

Va îndeplini toate funcțiile din parohie.

Conducerea oficiului parohial până la alte dispoziții și-o rezervă pentru sine parohul.

Va catehiza la școala primară din loc fără altă remunerație dela parohie.

Va suporta și plăti toate impozitele după sesiune și după întreg beneficiul parohial pe care îl are afară de echivalent.

Parohia este de clasa III-a (a treia).

Cel ce dorește a reflecta la acest post, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare la biserică din Volvodenii spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratoric.

Cererile ajustate regulamentar, adresate Consiliului parohial din Volvodenii se vor înainta oficiului protopopesc din Ineu.

Volvodenii, din ședința Consiliului parohial ținută la 25 Aprilie 1934.

În înțelegere cu Mihail Cosma protopop.

2—3